

Žemu živeti

Avstrijski kritik, publicist in pisatelj Alfred Polgar (1873–1955) je zapisal: “Najbolje je biti nerojen, pravi modri. A le kdo ima to srečo? Komu je to že uspelo? Med tisoči le enemu.”

Misel zveni sprva nekoliko absurdno, a če se vanjo poglobimo, nam lahko razgrne globlji vpogled v proces rojstva, življenja, umiranja in ponovnega rojstva.

Morebiti začutimo v Polgarjevi misli tudi precejšnje malodušje. Ne kaže, da bi bilo življenje lepo in “vredno živeti”. Le redkim je uspelo, da se niso rodili. Mi ne spadamo k tem srečnejšem. Mi smo se rodili, mi živimo.

Lahko pa gledamo tudi drugače. Morebiti je dejstvo, da smo prisiljeni živeti, edinstvena priložnost, da izpolnimo tisto, česar doslej (skupaj z mikrokozmičnimi predniki) nismo uspeli.

Ampak najprej pogledjmo, kdaj se začne človek spraševati po smislu življenja. Dokler so potrebe, ki so zanj pomembne (glede ljudi, okoliščin ali samega sebe), zadovoljene, se v njem to vprašanje ne prebudi. Na površje priplava šele v okoliščinah, ki jih zaznamujeta občutek primanjkljaja in frustracija. Ker pa se po svojih potrebah zelo razlikujemo, se tudi spraševanje po življenjskem smislu ne prebudi pri vseh ljudeh.

So ljudje, ki imajo pretežno lahko zadovoljive potrebe. Če se zgodi, da neki potrebi ne morejo zadostiti, jo zamenjajo z drugo, ki jo lažje utišajo. Znajo biti vse “skromnejši” in so zadovoljni s tistim, kar je izpolnljivo. In so ljudje, ki jih gloda občutek notranjega primanjkljaja, čeprav so njihove osnovne potrebe zadovoljene. Občutka temeljnega primanjkljaja ne morejo z ničemer utišati.

Seveda življenja ne zaznamujejo le občutki primanjkljaja, nesreče in trpljenje. V življenju občutimo tudi srečo, ko ljubimo in smo ljubljeni, ko doživljamo veselje in radost svobode. A ker ti občutki niso trajni, nam izkušnja njihove minljivosti povzroča bolečino.

Občutek primanjkljaja je povezan s hrepenenjem, ki izvira iz nepoznanega izvira. Iz njega se hrani želja po popolni ubranosti, lepoti, trajnem miru in sreči. Da človek lahko občuti hrepenenje, mora v njem tleti slutnja o tistem, po čemer hrepeni. Ta občutek dokazuje, da nekaj v nas ve, da morajo obstajati harmonija, lepota, mir in sreča. Zmoremo si predstavljati, kako bi bilo, če bi se naše hrepenenje izpolnilo.

Vsi poznamo čudovit občutek popolnega zadovoljstva in olajšanja, ko nam po dolgotrajni žeji spolzi po grlu prvi požirek hladne vode. Psihološko pomanjkanje smo tako zadovoljili. Kako bi šele bilo, ko bi potešili žejo duše po harmoniji, miru in sreči!

Potrebe ljudi, in s tem tudi možnosti, da potrebe zadovoljijo, se zelo razlikujejo. Hrepenenja po harmoniji, neminljivi lepoti, sreči in miru ne moremo potešiti v tuzemskem življenju in s tukajšnjimi ljudmi. Bolečina te izkušnje in uvida nas peha v spraševanje po smislu življenja. Ali obstaja odgovor?

Očitno je, da ne spadamo k srečnejšem, ki se jim ni bilo treba roditi. Toda – mar to dejstvo ne vsebuje že odgovora na vprašanje o smislu življenja? Bilo je pač potrebno, da smo se rodili, in to v določenem trenutku, na določenem kraju, določenim staršem. Če zmoremo sprejeti to razlago, se nam nanizajo novi odgovori na vprašanje o smislu življenja.

Potem lahko tubitnost razumemo kot priložnost za razvoj in nabiranje izkušenj, ki vodijo na novo stopnjo zavesti. Spoznanje, da se hrepenenja po vsezajemajoči ljubezni, miru in harmoniji v tem svetu ne da potešiti, lahko postane smisel in cilj življenja. Sledi drugi korak: spraševanje, kaj lahko storimo, da bi se približali izviro, iz katerega se poji naše hrepenenje.

Source:

<https://si.rosycross.org/sl/artikel/cemu-ziveti>